

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

16. april 2015 *

»Annulationssøgsmål — politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager — et nyt psykoaktivt stof underkastes kontrolforanstaltninger — fastlæggelse af retsgrundlaget — retlig ramme, der finder anvendelse efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten — overgangsbestemmelser — afledt retsgrundlag — høring af Parlamentet«

I de forenede sager C-317/13 og C-679/13,

angående to annulationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, anlagt henholdsvis den 7. juni og den 19. december 2013,

Europa-Parlamentet ved F. Drexler, A. Caiola og M. Pencheva, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved K. Pleśniak og A.F. Jensen, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Republikken Østrig ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget,

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommerne K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan og A. Prechal,

generaladvokat: N. Wahl

justitssekretær: fuldmægtig V. Tourrès,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. november 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. januar 2015,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved stævninger i sagerne C-317/13 og C-679/13 har Europa-Parlamentet nedlagt påstand om, at Domstolen annullerer henholdsvis Rådets afgørelse 2013/129/EU af 7. marts 2013 om at underkaste 4-methylamfetamin kontrolforanstaltninger (EUT L 72, s. 11) og Rådets gennemførelsesafgørelse 2013/496/EU af 7. oktober 2013 om at underkaste 5-(2-aminopropyl)indol kontrolforanstaltninger (EUT L 272, s. 44, herefter under ét »de anfægtede afgørelser«).

Retsforskrifter

- 2 14. betragtning til Rådets afgørelse 2005/387/RIA af 10. maj 2005 om udveksling af oplysninger om, risikovurdering af og kontrol med nye psykoaktive stoffer (EUT L 127, s. 32) har følgende ordlyd:

»I overensstemmelse med artikel 34, stk. 2, litra c), [EU] kan foranstaltninger baseret på denne afgørelse træffes med kvalificeret flertal, da de er nødvendige for at gennemføre afgørelsen.«

- 3 Denne afgørelses artikel 1 bestemmer:

»I medfør af denne afgørelse etableres der en mekanisme for hurtig udveksling af oplysninger om nye psykoaktive stoffer. [...]

Denne afgørelse indeholder endvidere bestemmelser om en vurdering af risiciene ved disse nye psykoaktive stoffer, der gør det muligt at anvende de kontrolforanstaltninger, der også i medlemsstaterne anvendes på nye psykoaktive stoffer i forbindelse med narkotiske og psykotrope stoffer.«

- 4 Afgørelsens artikel 6 bestemmer, at Rådet for Den Europæiske Union kan kræve, at der udarbejdes en risikovurderingsrapport for et nyt psykoaktivt stof.

- 5 Under overskriften »Procedure for indførelse af kontrol med særlige nye psykoaktive stoffer« bestemmer afgørelsens artikel 8 følgende:

»1. Senest seks uger at regne fra datoen for modtagelsen af risikovurderingsrapporten fremlægger Kommissionen et initiativ for Rådet med henblik på at få indført kontrolforanstaltninger i forbindelse med det nye psykoaktive stof. [...]

2. Hvis Kommissionen ikke finder nogen grund til at fremlægge et initiativ om, at det nye psykoaktive stof skal underkastes kontrolforanstaltninger, kan et sådant initiativ dog forelægges Rådet af en eller flere medlemsstater, helst inden seks uger fra den dato, hvor Kommissionen har forelagt Rådet sin rapport.

3. Rådet træffer med kvalificeret flertal på grundlag af et initiativ, der fremlægges i overensstemmelse med stk. 1 eller 2, og med [...] artikel 34, stk. 2, litra c), [EU] afgørelse om, hvorvidt det psykoaktive stof skal underkastes kontrolforanstaltninger.«

De anfægtede afgørelser

- 6 Afgørelse 2013/129, der er vedtaget på grundlag af TEUF og afgørelse 2005/387, særligt dennes artikel 8, stk. 3, bestemmer i artikel 1, at det nye psykoaktive stof 4-methylamfetamin underkastes kontrolforanstaltninger i hele Unionen.

- 7 Afgørelsens artikel 2 bestemmer, at medlemsstaterne senest den 17. marts 2014 træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at underkaste 4-methylamfetamin kontrolforanstaltninger og strafferetlige foranstaltninger med hjemmel i deres lovgivning.
- 8 Afgørelse 2013/496, der ligeledes er vedtaget på grundlag af TEUF og afgørelse 2005/387, særligt dennes artikel 8, stk. 3, præciserer i artikel 1, at det nye psykoaktive stof 5-(2-aminopropyl)indol underkastes kontrolforanstaltninger i hele Unionen.
- 9 Afgørelsens artikel 2 bestemmer, at medlemsstaterne senest den 13. oktober 2014 træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at underkaste 5-(2-aminopropyl)indol kontrolforanstaltninger og strafferetlige sanktioner som fastsat i deres lovgivning.

Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen

- 10 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
 - De anfægtede afgørelser annulleres.
 - Virkningerne af disse afgørelser opretholdes, indtil de er erstattet af nye retsakter.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 11 Rådet har nedlagt følgende påstande:
 - Frifindelse.
 - Ulovlighedsindsigelsen mod afgørelse 2005/387 afvises, eller i det mindste forkastes den som ugrundet.
 - Subsidiært i tilfælde af annulation af de anfægtede afgørelser opretholdes virkningerne heraf, indtil de er erstattet af nye retsakter.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 12 Ved afgørelse fra Domstolens præsident den 27. marts 2014 blev sagerne C-317/13 og C-679/13 forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.
- 13 Ved afgørelse fra Domstolens præsident den 8. oktober 2013 og den 28. april 2014 har Republikken Østrig fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande i sagerne C-317/13 og C-679/13.

Om søgsmålene

- 14 Parlamentet har fremført to anbringender til støtte for sine søgsmål vedrørende henholdsvis valg af et retsgrundlag, der er ophævet eller ulovligt, og tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af Parlamentets manglende deltagelse i proceduren for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser.

Formaliteten i forbindelse med visse anbringender eller argumenter fremført af Parlamentet i sag C-679/13

Parternes argumenter

- 15 Rådet har anført, at visse af de anbringender eller argumenter, som Parlamentet har fremført i sag C-679/13, skal afvises, da de mangler klarhed og præcision. Dette er tilfældet for så vidt angår de anbringender eller argumenter, som vedrører anvendelsen af artikel 39, stk. 1, EU, valg af et retsgrundlag, som er ophævet, tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om institutionel ligevægt og den omstændighed, at de anfægtede afgørelser ændrer et grundlæggende element i afgørelse 2005/387.
- 16 Parlamentet har anført, at stævningen i sag C-679/13 er tilstrækkelig klar og præcis. Hvad nærmere bestemt angår argumentet om, at de anfægtede afgørelser ændrer et grundlæggende element i afgørelse 2005/387, har Parlamentet fremhævet, at det ikke er afgørende at fastlægge, om dette er tilfældet, idet denne omstændighed under alle omstændigheder er uden konsekvenser for den procedure, der skulle have været fulgt ved vedtagelsen af afgørelse 2013/496.

Domstolens bemærkninger

- 17 Det bemærkes, at i medfør af artikel 120, litra c), i Domstolens procesreglement og af retspraksis herom skal stævningen angive søgsmålets genstand, de fremførte anbringender og argumenter og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkelig klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og at Domstolen kan udøve sin kontrol. Følgelig skal de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som et søgsmål støttes på, fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde, og påstandene heri skal være utvetydigt formuleret for at undgå, at Domstolen træffer afgørelse ultra petita eller undlader at tage stilling til et klagepunkt (jf. i denne retning dom Det Forenede Kongerige mod Rådet, C-209/13, EU:C:2014:283, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 18 I det foreliggende tilfælde opfylder fremstillingen af de tre første anbringender eller argumenter i stævningen i sag C-679/13, som Rådet har anført mangler klarhed og præcision, disse krav. Fremstillingen har således bl.a. gjort det muligt for Rådet at tilrettelægge sit forsvar i forbindelse med disse anbringender eller argumenter og har gjort det muligt for Domstolen at udøve sin domstolskontrol med afgørelse 2013/496.
- 19 Hvad angår det sidste af disse anbringender eller argumenter bemærkes, at Parlamentet under alle omstændigheder har anerkendt i sin replik, at lovligheden af afgørelse 2013/496 ikke afhænger af, om dette argument er velbegrunderet. Det drejer sig følgelig ikke om et anbringende eller argument, som Domstolen er forpligtet til at træffe afgørelse om.
- 20 Det fremgår af det ovenstående, at formalitetsindsigelsen vedrørende den manglende klarhed og præcision af visse forhold i stævningen i sag C-679/13 skal forkastes.
- 21 For så vidt som retsgrundlaget for en retsakt afgør, hvilken procedure der skal anvendes ved vedtagelsen heraf (domme Parlamentet mod Rådet, C-130/10, EU:C:2012:472, præmis 80, og Parlamentet mod Rådet, C-658/11, EU:C:2014:2025, præmis 57), skal første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13 vedrørende valg af et retsgrundlag, der er ophævet eller ulovligt, undersøges først.

Første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13 vedrørende valg af et retsgrundlag, der er ophævet eller ulovligt

Første led af første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13 vedrørende valg af et retsgrundlag, der er ophævet

– Parternes argumenter

- 22 Parlamentet har gjort gældende, at henvisningen til EUF-traktaten i de anfægtede afgørelser er for generel til at kunne være retsgrundlag herfor, og at artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 ikke kan betragtes som et egentligt retsgrundlag.
- 23 Denne bestemmelse begrænser sig således til at henvise til artikel 34, stk. 2, litra c), EU, som var det eneste gyldige retsgrundlag for vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med den tidligere »tredje søjle«.
- 24 Følgelig er det retsgrundlag, som Rådet har anvendt, ifølge Parlamentet artikel 34, stk. 2, litra c), EU. Da denne artikel 34 imidlertid er blevet ophævet med Lissabontraktaten, kan den ikke længere danne retsgrundlag for vedtagelsen af nye retsakter. Den omstændighed, at en bestemmelse i afledt ret henviser til artikel 34 er uden betydning i denne forbindelse, for så vidt som denne bestemmelse skal betragtes som værende uanvendelig som følge af ikrafttrædelsen af denne traktat.
- 25 Rådet har præciseret, at det har vedtaget de anfægtede afgørelser på grundlag af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387, sammenholdt med artikel 9 i protokol (nr. 36) om overgangsbestemmelser (herefter »protokollen om overgangsbestemmelser«). Rådet har understreget i denne forbindelse, at de anfægtede afgørelser hverken er udstedt på grundlag af EU-traktaten generelt eller artikel 34, stk. 2, litra c), specielt.
- 26 Rådet har endvidere fremhævet, at som følge af ophævelsen af artikel 34 EU har henvisningen til denne artikel i artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 ikke længere nogen retsvirkninger, og at denne sidstnævnte bestemmelse er blevet et selvstændigt retsgrundlag, der overlader Rådet gennemførelsesbeføjelser.

– Domstolens bemærkninger

- 27 For at vurdere grundlaget for første led af første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13 skal det retsgrundlag, som de anfægtede afgørelser er vedtaget på grundlag af, først fastlægges.
- 28 I denne forbindelse bemærkes, at disse afgørelser ikke henviser til artikel 34 EU, og at de indledende bestemmelser udtrykkeligt henviser til EUF-traktaten og artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387.
- 29 Det kan således, henset til ordlyden af de anfægtede afgørelser, som i princippet skal angive retsgrundlaget for at opfylde begrundelseskravet (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, præmis 39 og 55), ikke fastslås, at disse afgørelser er vedtaget på grundlag af artikel 34 EU.
- 30 Det skal i øvrigt bemærkes, at der ikke er andre forhold i de anfægtede afgørelser, som indikerer, at Rådet har villet anvende artikel 34 EU som retsgrundlag for afgørelserne.

- 31 Henvisningen i artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 til artikel 34, stk. 2, litra c), EU er i denne forbindelse uden betydning, for så vidt som Rådets udtrykkelige beslutning om ikke at nævne denne bestemmelse i de anfægtede afgørelser, men EUF-traktaten og artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 klart angiver, at de anfægtede afgørelser er vedtaget på grundlag af sidstnævnte bestemmelse som sådan.
- 32 Det følger heraf, at ophævelsen af artikel 34 EU ved Lissabontraktaten ikke fratager de anfægtede afgørelser deres retsgrundlag.
- 33 Henset til disse bemærkninger skal første led af første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13 forkastes.

Andet led af første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13 vedrørende valg af et ulovligt retsgrundlag

– Parternes argumenter

- 34 Parlamentet er af den opfattelse, at hvis det skulle blive fastslået, at artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 er retsgrundlaget for de anfægtede afgørelser, udgør denne bestemmelse et ulovligt afledt retsgrundlag, som ikke gyldigt kan danne retsgrundlag for afgørelserne.
- 35 Det fremgår således af Domstolens praksis, at skabelsen af et afledt retsgrundlag, der forenkler vedtagelsesprocedurerne for en retsakt, er i strid med traktaterne. Dette vil være tilfældet for artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387, eftersom denne bestemmelse ikke fastsætter krav om høring af Parlamentet, skønt dette ville være påkrævet i henhold til artikel 39 EU ved vedtagelsen af en gennemførelsesforanstaltning til denne afgørelse.
- 36 Artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 er endvidere blevet uanvendelig som følge af ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten og fastsætter en ulovlig undtagelse til den procedure, der er indført ved denne traktat for vedtagelsen af nye retsakter. En sådan undtagelse er ikke tilladt ved artikel 9 i protokollen om overgangsbestemmelser, som alene indebærer, at retsakter under den tidligere »tredje søjle« ikke automatisk ophæves ved ikrafttrædelsen af den pågældende traktat.
- 37 Rådet har principalt anfægtet, at den af Parlamentet rejste ulovlighedsindsigelse mod artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 kan antages til realitetsbehandling. Rådet har i denne forbindelse anført, at i henhold til artikel 10, stk. 1, i protokollen om overgangsbestemmelser forbliver Domstolens beføjelser vedrørende denne afgørelse indtil den 1. december 2014 de samme som før Lissabontraktatens ikrafttrædelse. Artikel 35, stk. 6, EU, som da var gældende, fastsatte imidlertid ikke nogen mulighed for Parlamentet for at anlægge annulationssøgsmål mod en retsakt, der var vedtaget inden for rammerne af den tidligere »tredje søjle«, såsom den pågældende afgørelse. Det følger af den omstændighed, at Domstolen ikke ville have beføjelser på dette område, at den af Parlamentet rejste ulovlighedsindsigelse skal afvises.
- 38 Rådet har subsidiært fremført, at artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 var i overensstemmelse med EU-traktaten ved bestemmelsens vedtagelse. Bestemmelsen fastsætter således blot, at det er den procedure, der fremgår af artikel 34, stk. 2, litra c), EU, der skal finde anvendelse, og har således ikke indført en sui generis-procedure, som udelukker høringen af Parlamentet.
- 39 Hvad angår virkningerne af ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten har Rådet anført, at den fortolkning af artikel 9 i protokollen om overgangsbestemmelser, som Parlamentet har foreslået, udelukker enhver mulighed for at vedtage de gennemførelsesforanstaltninger, der er fastsat i retsakterne under den tidligere »tredje søjle«, hvilket netop er den situation, som traktatens ophavsmænd ville undgå.

– Domstolens bemærkninger

- 40 Ifølge Domstolens faste praksis skal valget af retsgrundlag for en EU-retsakt foretages på grundlag af objektive forhold, som kan være genstand for en domstolskontrol, herunder bl.a. retsaktens formål og indhold (dom Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, C-43/12, EU:C:2014:298, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at parterne ikke er uenige om forholdet mellem artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 og formålet med eller indholdet af de anfægtede afgørelser. Parlamentet har derimod bestridt, at denne bestemmelse er lovlig, idet det gør gældende, at den forenkler proceduren for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger til afgørelse 2005/387 i forhold til den procedure, der er fastsat med henblik herpå i traktaterne.
- 42 Det fremgår imidlertid af Domstolens praksis, at for så vidt som det er traktaterne, som regulerer spørgsmålet om, hvorledes Unionens institutioner træffer afgørelse, og at bestemmelserne hverken kan ændres af medlemsstaterne eller af institutionerne selv, er det alene traktaterne, der i særlige tilfælde kan bemyndige en institution til at ændre en beslutningsprocedure, som er fastsat ved traktaterne. At indrømme en institution muligheden for at indføre afledte retsgrundlag, uanset om der sker en skærpelse eller lempelse af kravene til vedtagelsen af en retsakt, svarer således til at tilkende institutionen en lovgivningsbeføjelse, som går ud over, hvad der er fastsat ved traktaterne (jf. dom Parlamentet mod Rådet, C-133/06, EU:C:2008:257, præmis 54-56).
- 43 Denne løsning, der blev lagt til grund i dom Parlamentet mod Rådet (C-133/06, EU:C:2008:257) vedrørende et afledt retsgrundlag, der gjorde det muligt at vedtage lovgivningsmæssige retsakter, skal ligeledes anvendes på retsgrundlag, der er fastsat i en afledt retsakt, der gør det muligt at vedtage gennemførelsesforanstaltninger til denne retsakt ved at styrke eller forenkle de vedtagelsesprocedurerne for sådanne foranstaltninger, der er fastsat i traktaterne.
- 44 Selv om det er korrekt, at det fremgår af traktaterne, at Parlamentet og Rådet fastsætter visse bestemmelser vedrørende udøvelsen af Kommissionens gennemførelsesbeføjelser, fremgår det ikke desto mindre heraf, at de særlige bestemmelser vedrørende vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger fastsat i traktaterne binder institutionerne på samme måde som bestemmelserne vedrørende vedtagelsen af lovgivningsmæssige retsakter, og at de ikke kan modsiges i afledte retsakter.
- 45 I denne forbindelse bemærkes, at idet lovligheden af en EU-retsakt skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt (jf. analogt domme Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, præmis 26, Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen, C-501/11 P, EU:C:2013:522, præmis 31, og Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, præmis 50), skal lovligheden af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 vurderes i lyset af de bestemmelser, der på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse regulerede gennemførelsen af generelle retsakter på området for politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager, nemlig artikel 34, stk. 2, litra c), EU og artikel 39, stk. 1, EU.
- 46 Det fremgår af disse bestemmelser, at Rådet, som træffer afgørelse med kvalificeret flertal, efter at have hørt Parlamentet træffer de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre de afgørelser, der er vedtaget inden for afsnittet om politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager.
- 47 Det skal i denne henseende ganske vist bemærkes, at ordlyden af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 ikke fastsætter en forpligtelse for Rådet til at høre Parlamentet før vedtagelsen af de gennemførelsesforanstaltninger til denne afgørelse, der følger af bestemmelsen.

- 48 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at en bestemmelse i den afledte EU-ret i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med traktaternes bestemmelser (dom Efir, C-19/12, EU:C:2013:148, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Da forpligtelsen til at fortolke en afledt retsakt i overensstemmelse med primærretten dels udledes af det almindelige fortolkningsprincip, hvorefter en bestemmelse i videst muligt omfang skal fortolkes således, at dens lovlighed ikke drages i tvivl (jf. i denne retning domme *Sturgeon m.fl.*, C-402/07 og C-432/07, EU:C:2009:716, præmis 47 og 48, og *Réexamen Commission mod Strack*, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, præmis 40), og da lovligheden af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 dels bl.a. skal vurderes, henset til artikel 39, stk. 1, EU, af de grunde, der er nævnt i denne doms præmis 45, skal denne førstnævnte bestemmelse fortolkes i overensstemmelse med den sidstnævnte.
- 50 Artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 skal følgelig fortolkes i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1, EU således, at den alene giver Rådet mulighed for at vedtage en retsakt med henblik på at underkaste et nyt psykoaktivt stof kontrolforanstaltninger efter at have hørt Parlamentet. Det følger heraf, at Parlamentets argument om, at den omstændighed, at denne første bestemmelse ikke fastsætter en forpligtelse til at høre det, indebærer, at den indfører vedtagelsesprocedurer for gennemførelsesforanstaltninger, som er forenklede i forhold til den procedure, der er fastsat med henblik herpå i EU-traktaten, skal forkastes.
- 51 Hvad angår Parlamentets argument om uforeneligheden af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 med de procedurebestemmelser, der finder anvendelse efter vedtagelsen af Lissabontraktaten, bemærkes, at protokollen om overgangsbestemmelser under alle omstændigheder omfatter de bestemmelser, der specifikt vedrører den retlige ordning, der efter datoen for denne traktats ikrafttrædelse finder anvendelse på retsakter, der er vedtaget på grundlag af EU-traktaten før denne dato.
- 52 Protokollens artikel 9 bestemmer således, at retsvirkningerne af sådanne retsakter bevarer, så længe disse retsakter ikke er ophævet, annulleret eller ændret i medfør af traktaterne.
- 53 Denne bestemmelse skal fortolkes i lyset af første betragtning til den pågældende protokol, hvori det præciseres, at det er nødvendigt at fastlægge overgangsbestemmelser for at tilrettelægge overgangen fra de institutionelle bestemmelser i traktaterne, der finder anvendelse inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, til de bestemmelser, der er fastsat i denne traktat.
- 54 Da Lissabontraktaten har ændret den institutionelle ramme for politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager væsentligt, skal artikel 9 i protokollen om overgangsbestemmelser, således som generaladvokaten har anført i punkt 45 i forslaget til afgørelse, forstås som bl.a. at tilsigte at sikre, at de retsakter, der er vedtaget inden for rammerne af dette samarbejde, kan fortsætte med effektivt at finde anvendelse på trods af ændringen af den institutionelle ramme for dette samarbejde.
- 55 Hvis Parlamentets argument om, at ophævelsen ved Lissabontraktaten af de særlige procedurer for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger henhørende under politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager ville gøre det umuligt at vedtage sådanne foranstaltninger, før de generelle retsregler, der er vedtaget inden for rammerne af dette samarbejde, var blevet ændret for at blive tilpasset Lissabontraktaten, skulle tages til følge, ville det imidlertid føre til netop at komplicere eller endog forhindre den effektive anvendelse af disse retsakter, hvilket ville bringe gennemførelsen af det formål, der forfølges af traktatens ophavsmænd, i fare.
- 56 Den fortolkning af artikel 9 i protokollen om overgangsbestemmelser, som Parlamentet har foreslået, hvorefter denne bestemmelse alene indebærer, at akter henhørende under politisamarbejdet og det retlige samarbejde i kriminalsager ikke automatisk ophæves som følge af ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten, ville desuden berøve denne bestemmelse enhver effektiv virkning.

- 57 Det følger af det ovenstående, at en bestemmelse i en retsakt, der er behørigt vedtaget på grundlag af EU-traktaten før ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten, der fastsætter vedtagelsesprocedurer for gennemførelsesforanstaltninger til denne retsakt, fortsat har retsvirkninger, så længe de ikke er ophævet, annulleret eller ændret, og giver mulighed for at vedtage gennemførelsesforanstaltninger i henhold til den procedure, der fastsættes heri.
- 58 Under disse betingelser kan den omstændighed, at artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 fastsætter vedtagelsesprocedurer for gennemførelsesforanstaltninger, som er styrket eller forenklet i forhold til den procedure, der er fastsat med henblik herpå i EUF-traktaten, ikke medføre, at denne bestemmelse udgør et ulovligt afledt retsgrundlag, hvis anvendelse skal afvises efter en indsigelse.
- 59 Uden at det er fornødent at træffe afgørelse om formaliteten af andet led af første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13, skal de følgelig og under disse omstændigheder forkastes som uden grundlag (jf. analogt domme Frankrig mod Kommissionen, C-233/02, EU:C:2004:173, præmis 26, og Komninou m.fl. mod Kommissionen, C-167/06 P, EU:C:2007:633, præmis 32), og følgelig skal disse anbringender forkastes i deres helhed.

Andet anbringende i sag C-317/13 og første anbringende i sag C-679/13 vedrørende tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift

Parternes argumenter

- 60 Parlamentet har anført, at i tilfælde af, at ordningen før Lissabontraktaten fortsat skal finde anvendelse i det foreliggende tilfælde, skulle Parlamentet have været hørt på grundlag af artikel 39, stk. 1, EU.
- 61 Rådet er derimod af den opfattelse, at artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 ikke fastsætter bestemmelse om nogen deltagelse af Parlamentet ved vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, og at der som følge af ophævelsen af artikel 39 EU ved Lissabontraktaten ikke længere er krav om høring af Parlamentet ved vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger til denne afgørelse.
- 62 Artikel 10, stk. 1, i protokollen om overgangsbestemmelser bekræfter denne vurdering, for så vidt som den ikke henviser til artikel 39 EU blandt de bestemmelser, hvis virkninger opretholdes efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten. Hvis der skulle omfattes en forpligtelse til at høre Parlamentet i vedtagelsesproceduren, ville det svare til at tilføje et element til proceduren i henhold til artikel 291 TEUF, som ikke var fastsat heri, og ville således bringe den institutionelle ligevægt etableret ved Lissabontraktaten i fare.

Domstolens bemærkninger

- 63 Det bemærkes, at den forskriftsmæssige høring af Parlamentet i de tilfælde, der er bestemt i de relevante EU-retlige bestemmelser, er en væsentlig formforskrift, hvis tilsidesættelse fører til den berørte retsakts ugyldighed (jf. i denne retning domme Parlamentet mod Rådet, C-65/93, EU:C:1995:91, præmis 21, og Parlamentet mod Rådet, C-417/93, EU:C:1995:127, præmis 9).
- 64 For så vidt som det fremgår af besvarelsen af første anbringende i sag C-317/13 og andet anbringende i sag C-679/13, at Rådet gyldigt kunne vedtage de anfægtede afgørelser på grundlag af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387, skal det afgøres, om Parlamentet skal høres før vedtagelsen af en retsakt på grundlag af denne bestemmelse.

- 65 Det fremgår i denne forbindelse af bemærkningerne i denne doms præmis 50-57, at artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387, fortolket i lyset af artikel 39, stk. 1, EU, fortsat har retsvirkninger, så længe den ikke er ophævet, annulleret eller ændret, og giver mulighed for at vedtage gennemførelsesforanstaltninger i henhold til den procedure, der er fastsat heri. Rådet er således forpligtet til at høre Parlamentet, før den underkaster et nyt psykoaktivt stof kontrolforanstaltninger.
- 66 I modsætning til hvad Rådet har anført, kan ophævelsen af artikel 39, stk. 1, EU ved Lissabontraktaten ikke drage tvivl ved denne forpligtelse til at høre Parlamentet.
- 67 Henset til bemærkningerne i denne doms præmis 49 kan ophævelsen af artikel 39, stk. 1, EU efter vedtagelsen af artikel 8, stk. 3, i afgørelse 2005/387 ikke fjerne forpligtelsen til at fortolke denne sidstnævnte bestemmelse i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1, EU.
- 68 På samme måde er den omstændighed, at artikel 291 TEUF ikke fastsætter en forpligtelse til at høre Parlamentet, uden relevans, for så vidt som forpligtelsen til at høre Parlamentet udgør en af de retsvirkninger ved afgørelse 2005/387, der opretholdes efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten i henhold til artikel 9 i protokollen om overgangsbestemmelser, således som fortolket i denne doms præmis 57.
- 69 Det er imidlertid ubestridt, at de anfægtede afgørelser er vedtaget af Rådet uden forudgående høring af Parlamentet.
- 70 Det følger heraf, at andet anbringende i sag C-317/13 og første anbringende i sag C-679/13 skal tages til følge, og at de anfægtede afgørelser følgelig skal annulleres.

Påstanden om opretholdelse af de anfægtede afgørelses retsvirkninger

- 71 Såvel Parlamentet som Rådet har nedlagt påstand om, at virkningerne af de anfægtede afgørelser opretholdes – i tilfælde af, at disse afgørelser annulleres – indtil de erstattes af nye retsakter.
- 72 Herved bemærkes, at Domstolen i medfør af artikel 264, stk. 2, TEUF, dersom den skønner det nødvendigt, kan angive, hvilke af en annulleret retsakts virkninger der skal betragtes som bestående.
- 73 I det foreliggende tilfælde ville en annulation af de anfægtede afgørelser uden at opretholde deres virkninger kunne være til skade for en effektiv kontrol med de af afgørelserne berørte psykoaktive stoffer og følgelig kunne bringe beskyttelsen af den offentlige sundhed i fare. Selv om Parlamentet har nedlagt påstand om annulation af disse afgørelser som følge af tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift, har det imidlertid hverken anfægtet afgørelsernes formål eller indhold.
- 74 Følgelig skal virkningerne af de anfægtede afgørelser opretholdes, indtil nye retsakter, der skal erstatte dem, træder i kraft.

Sagens omkostninger

- 75 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Rådet har tabt sagen, pålægges dette at betale sagsomkostningerne.
- 76 I henhold til samme reglements artikel 140, stk. 1, bærer Republikken Østrig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Rådets afgørelse 2013/129/EU af 7. marts 2013 om at underkaste 4-methylamfetamin kontrolforanstaltninger og Rådets gennemførelsesafgørelse 2013/496/EU af 7. oktober 2013 om at underkaste 5-(2-aminopropyl)indol kontrolforanstaltninger annulleres.**
- 2) **Virkningerne af afgørelse 2013/129 og gennemførelsesafgørelse 2013/496 opretholdes indtil ikrafttrædelsen af nye retsakter, der erstatter dem.**
- 3) **Rådet for Den Europæiske Union betaler sagsomkostningerne.**
- 4) **Republikken Østrig bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter